

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek SSA Robert Jurga
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa H. P.

przeciwko C. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII GC 269/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1088/14

UZASADNIENIE

Powódka H. P. domagała się zasądzenia od pozwanej C. N. kwoty 112.536,04 zł. z odsetkami od dnia 21.05.2012r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 17.05.1991r. strony zawarły umowę spółki cywilnej, której przedmiotem była działalność usługowo-handlowa w zakresie sprzedaży lekami, środkami pielęgnacyjnymi i opatrunkowymi, w oparciu o udzieloną w dniu 31.05.1993r koncesję. Pismem z 23.09.2010r. powódka powiadomiła pozwaną o wystąpieniu ze spółki z dniem 31.12.2010r. oraz wystąpiła o rozliczenie spółki i wypłacenie należnych jej dywidend. Z dokumentów prowadzonych przez obsługujące spółkę biuro rachunkowe tj. podatkowych ksiąg przychodów i rozchodów wynika, że niekwestionowane przez pozwaną dochody netto przypadające powódce wyniosły kwotę 148.536,04 zł. Przy czym w roku 2008 była to kwota 73.014,23 zł., w roku 2009 kwota 53.680,08 zł., w roku

2010 kwota 21.841,73 zł. Po uwzględnieniu uwag pozwanej z pisma z 24.07.2012r. jej zobowiązania wobec powódki wynoszą kwotę 112.536,04 zł.

Pozwana C. N. wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut wygaśnięcia zobowiązania, przedawnienia roszczenia oraz zgłosiła zarzut potrącenia z wierzytelnością powódki swojej wierzytelności w kwocie 129.852,61 zł. Zdaniem pozwanej z uwagi na to, że spółka była zawarta na czas nieokreślony powódka była uprawniona do żądania podziału i wypłaty zysku z końcem każdego roku obrachunkowego. W sytuacji gdy spółka została rozwiązana takie żądanie jest niedopuszczalne na podstawie art. 875 kc. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia obejmującego rok 2008 na podstawie art. 118 kc w zw. z art. 868 § 2 kc i § 8 umowy spółki. Pozwana wskazała, że powódka domagając się podziału i wypłaty zysku za lata 2008 - 2010 nie uwzględniła długów spółki wynoszących na dzień rozwiązania umowy kwotę 110.652,61 zł. Dług ten w całości spłaciła pozwana. Ponadto przez czas trwania umowy oraz po jej rozwiązaniu to pozwana wyłączenie sprawowała zarząd majątkiem spółki, co czyni zasadnym jej roszczenie wobec powódki o wynagrodzenie na podstawie art. 205 kc w kwocie 19.200 zł, odpowiadające nakładowi jej pracy. Zdaniem pozwanej żądanie powódki jest nadto sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Na rozprawie w dniu 12.11.2013r. powódka ograniczyła powództwo do kwoty 99.759 zł.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014r:

1/ zasądził od C. N. na rzecz H. P. kwotę 72.044,68 zł. z odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 21 maja 2012 roku i z każdorazowymi ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty oraz kwotę 1.913,24 zł tytułem kosztów procesu;

2/ oddalił powództwo w pozostałej części;

3/ nakazał ściąganie z roszczenia zasądzonego w pkt I na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach kwoty 2.535,42 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

4/ nakazał pobranie od pozwanej C. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach kwoty 4.507,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Za podstawę faktyczną wyroku Sąd przyjął następujący stan faktyczny:

W dniu 17.05.1991r. C. N. i H. P. zawarły umowę spółki cywilnej na czas nieokreślony. Przedmiotem jej działalności było prowadzenie apteki zajmującej się sprzedażą leków, środków pielęgnacyjnych i opatrunkowych zgodnie z koncesją udzieloną przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej. Siedzibą apteki miała być W.. Każda ze wspólniczek wniosła do spółki wkłady w kwocie po 5 mln zł. (w kwotach przed denominacją). W zyskach i stratach spółki udział wspólników był równy i wynosił po 50 %. Każdy ze wspólników był uprawniony i zobowiązany do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania na zewnątrz oraz uprawniony do wystąpienia ze spółki przez wypowiedzenie udziału na trzy miesiące naprzód na koniec roku obrachunkowego tj. 31 grudnia.

W dniu 31.05.1993r. spółka cywilna uzyskała koncesję Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej na prowadzenie apteki we W..

Pismem z dnia 23.09.2010r. powódka wystąpiła ze spółki wypowiadając swój udział ze skutkiem na koniec roku obrachunkowego 2010r. Jednocześnie wezwała pozwaną do rozliczenia zysków i swoich udziałów w spółce. Decyzją z dnia 10.01.2011r. powódka została wykreślona z ewidencji działalności gospodarczej.

Pismem z dnia 18.04.2012r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 148.536,04 zł. stanowiącej dochód netto za lata 2008-2010, które to żądanie w następstwie odpowiedzi pozwanej udzielonej w piśmie z 10.05.2012r., skorygowała do kwoty 118.536,04 zł. Korekta wynikała z uwzględnienia stanowiska pozwanej, że z tytułu sprawowanej funkcji kierownika apteki miała otrzymywać z zysku dodatkowe wynagrodzenie w kwocie 1.000 zł. miesięcznie. Kwota ta za lata 2008-2010 wyniosła 36.000 zł. i winna pomniejszać, zdaniem pozwanej, żądanie powódki do kwoty 112.536,04 zł.

W roku 2008 dochód brutto spółki wyniósł kwotę 172.462,53 zł., a zatem na każdą wspólniczkę przypadała kwota 86.231,27 zł. W roku 2009 dochód brutto spółki wyniósł kwotę 124.188,56 zł., a zatem na każdą wspólniczkę przypadała kwota 62.094,30 zł. W roku 2010 dochód brutto spółki wyniósł kwotę 102.421,48 zł., a zatem na każdą wspólniczkę przypadała kwota 51.210,74 zł. Łączny dochód brutto spółki za lata 2008-2010 wyniósł kwotę 399.072,57 zł. Na dzień 31.12.2010r. spółka posiadała środki trwale mające wartość zerowa, wyposażenie o wartości 1.000 zł. oraz środki pieniężne w kwocie 9.127,08 zł. Zobowiązania spółki na dzień 31.12.2010r. wynosiły kwotę 123.278,12 zł. W tym z tytułu dostaw leków wobec (...) S.A. w Ł. kwotę 53.364,15 zł., (...) Sp. z o.o. w R. kwotę 54.782,82 zł., (...) S.A. w K. kwotę 2.505,64 zł., z tytułu podatku VAT i PIT oraz składek ZUS kwotę 12.625,51 zł.

Łącznie na dzień 31.12.2010r. majątek spółki stanowił kwotę 410.199,65 zł. i składały się na niego dochód brutto za lata 2008-2010 w kwocie 399.072,57 zł., wkłady wspólniczek w kwocie 1.000 zł., środki pieniężne i wyposażenie w kwocie 10.127,08 zł. Po pomniejszeniu o zobowiązania spółki w kwocie 123.278,12 zł. majątek spółki stanowił kwotę 286.921,53 zł. czyli na każdą ze wspólniczek przypadała kwota 143.460,76 zł.

W latach 2008-2010 spółka odprowadziła za powódkę zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 28.363 zł. oraz opłacała za powódkę składki zdrowotne w kwocie 7.053,08 zł.

Sąd wziął pod uwagę, że spółka cywilna, którą zawarły strony w dniu 17.05.1991r. została zawarta na czas nieoznaczony. W dniu 23.09.2010r. powódka złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu swojego udziału w spółce na dzień 31.12.2010r. Zasady rozliczenia wspólnika występującego ze spółki cywilnej reguluje art. 871 kc i są i one różne od zasad likwidacji majątku wspólnego wspólników w przypadku rozwiązania spółki uregulowanych w art. 875 kc. Jednakże jeżeli spółka cywilna składała się z dwóch wspólników i jeden z nich występuje ze spółki, wypowiadając swój udział w niej, następuje rozwiązanie spółki cywilnej. W takim przypadku zdaniem Sądu do rozliczenia wspólnego majątku wspólników zastosowanie ma art. 875 kc. Stosowanie do § 2 tego przepisu z majątku pozostałego po zapłaceniu długów spółki zwraca się wspólnikom ich wkłady stosując odpowiednio przepisy o zwrocie wkładów w razie wystąpienia wspólnika ze spółki, zaś pozostałą nadwyżkę wspólnego majątku dzieli się między wspólnikami w takim stosunku w jakim uczestniczyli w zyskach spółki.

W przedmiotowym sporze powódka dochodzi wypłaty należnego jej zysku za lata 2008-2010 utożsamiając go z dochodem brutto spółki. Zgodnie z art. 868 kc wspólnik może żądać podziału i wypłaty zysków dopiero po rozwiązaniu spółki. Gdy spółka została zawarta na czas dłuższy wspólnicy mogą żądać podziału i wypłaty zysków z końcem roku obrachunkowego. Powódka twierdziła, że nie został podzielony i wypłacony jej zysk za lata 2008-2010. Fakt ten pozwana przyznała twierdząc przy tym, że od 2006r. zysk był przeznaczony na spłatę długów spółki.

Zasadą wynikającą z cytowanego wyżej przepisu jest to, że wspólnik może żądać wypłaty zysku dopiero po rozwiązaniu spółki, chyba, że została ona zawarta na czas dłuższy. Z żądaniem wypłacenia jej zysku powódka wystąpiła już po wypowiedzeniu udziału w spółce, a przed jej rozwiązaniem ze skutkiem na dzień 31.12.2010r. W ocenie Sądu nie ma przeszkód aby rozliczenie wspólników będące następstwem rozwiązania spółki obejmowało podział i wypłatę zysków za poprzednie okresy jej działalności (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 6.09.1996r., III CZP 98/96, OSNC 1996/12/159, postanowienie Sądu Najwyższego z 14.06.2012r., I CSK 459/11, LEX nr 1212798).

Dochód brutto w kwocie 399.072,57 zł. osiągnięty przez spółkę w latach 2008-2010 został wyliczony przez biegłego. Nie było zdaniem Sądu przesłanek do kwestionowania tych wyliczeń, w sytuacji gdy ich podstawą były zapisy podatkowej księgi przychodów i rozchodów spółki. Taka też wysokość dochodów została wykazana zarówno przez powódkę jak i pozwaną w deklaracjach PIT/B i PIT-36 za lata 2008-2010 składanych do Urzędu Skarbowego.

Powódka nie kwestionowała z kolei przedłożonych przez pozwaną dokumentów wskazujących na stan zobowiązań spółki na dzień 31.12.2010r. wobec (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) S.A. w łącznej kwocie 123.278,12 zł. Dokumenty te stanowiły podstawę do ustalenia przez biegłego sądowego wysokości zobowiązań spółki na dzień jej rozwiązania. Żadna ze stron nie zakwestionowała także wartości majątku trwałego spółki na który składały się wyposażenie o

wartości 1.000 zł. i środki pieniężne w kwocie 9.127,08 zł. Bezsponna była także wynikająca z umowy spółki wartość wkładów wniesionych przez wspólniczki w łącznej kwocie 1.000 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd przyjął, że majątek spółki, na który składał się dochód przez nią osiągnięty w latach 2008-2010 w kwocie 399.072,57 zł., suma wkładów wspólniczek w kwocie 1.000 zł., środki pieniężne i wyposażenie w kwocie 10.127,08 zł., po jego pomniejszeniu o zobowiązania w kwocie 123.278,12 zł., na dzień 31.12.2010r. stanowił kwotę 286.921,53 zł. Na każdą ze wspólniczek przypadała zatem do podziału kwota 143.460,76 zł.

W sytuacji w której powódka nie była pracownikiem spółki, co jest faktem bezspornym, spółka nie była zobowiązana nie będąc płatnikiem do odprowadzenia za powódkę zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i opłacenia za powódkę składek zdrowotnych. Wydatki poniesione przez spółkę z tego tytułu w latach 2008-2010 w kwocie 28.863 zł. - zaliczki na podatek i w kwocie 7.053,08 zł. - składki zdrowotne winny pomniejszać zysk spółki przypadający do podziału i do wypłaty dla powódki. Są to bowiem wydatki obciążające wspólników będących podatnikami podatku dochodowego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, spółka cywilna nie jest podatnikiem tego podatku. Z kolei składka na ubezpieczenie zdrowotne podlega odliczeniu od podatku, ma zatem wpływ na wysokość podatku dochodowego obciążającego podatnika tego podatku czyli wspólnika spółki.

Sąd dał wiarę twierdzeniom pozwanej co do istnienia ustaleń pomiędzy wspólniczkami, że z tytułu pełnienia funkcji kierowniczej apteki miała ona otrzymywać z wypracowanego zysku dodatkowo kwotę 1.000 zł. miesięcznie. Miał tu na uwadze treść pisma pozwanej z 10.05.2012r. stanowiącego odpowiedź na wezwanie powódki z 18.04.2012r., stanowisko powódki zajęte w piśmie z 24.06.2012r. i treść żądania pozwu obejmującego żądanie wypłaty zysku w kwocie 112.536,04 zł. czyli po pomniejszeniu o kwotę 36.000 zł. Powódka nie zakwestionowała w trakcie procesu istnienia takowych uzgodnień. O ich istnieniu miał także wiedzę świadek W. R. świadczący na rzecz spółki usługi rachunkowe. Stąd kwota 36.000 zł. winna pomniejszyć zysk przypadający do wypłaty dla powódki.

Odnosnie zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwaną Sąd uznał, że roszczenie wspólnika po rozwiązaniu spółki o wypłatę zysku jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniającym się w terminie trzyletnim zgodnie z art. 118 kc.

Zdaniem Sądu w przypadku wystąpienia wspólnika ze spółki przez wypowiedzenie w niej udziału, w następstwie którego spółka uległa rozwiązaniu, trzyletni termin przedawnienia roszczenia wspólnika o wypłatę zysku rozpoczyna bieg od dnia rozwiązania spółki. Spółka uległa rozwiązaniu z dniem 31.12.2010r. zaś powództwo o zapłatę zysku za lata 2008-2010 powódka wytoczyła w dniu 2.11.2012r., a zatem przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

W toku procesu pozwana zgłosiła także zarzut potrącenia z wierzytelnością powódki swojej wierzytelności w kwocie 129.852,61 zł. Pozwana twierdziła, że spłaciła dług spółki istniejący na dzień 31.12.2010r. w kwocie 110.652,61 zł. a ponadto sprawowała zarząd majątkiem spółki, co uzasadnia przyznanie jej z tego tytułu wynagrodzenia w kwocie 19.200 zł. na podstawie art. 205 kc.

Stosownie do art. 864 kc odpowiedzialność wspólników spółki cywilnej za zobowiązania spółki jest solidarna. W przypadku zapłaty długu wspólnikowi, który zaspokoił wierzyciela przysługuje od pozostałych wspólników zwrot zapłaconej kwoty proporcjonalnie do udziału w zyskach spółki. Na okoliczność zapłaty zobowiązań spółki istniejących na dzień jej rozwiązania z własnego majątku, pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów. W tej sytuacji Sąd uznał, że nie udowodniła ona istnienia wierzytelności w kwocie 110.652,61 zł. zgłoszonej do potrącenia. O skutecznym potrąceniu można mówić wyłącznie wówczas gdy wierzytelność zgłoszona do potrącenia istnieje.

Odnosnie wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za sprawowanie zarządu nad majątkiem wspólnym zauważyć należy, że stosownie do art. 865 § 1 kc każdy wspólnik spółki cywilnej jest zobowiązany do prowadzenia spraw spółki. Umowa spółki nie przewidywała aby z tytułu prowadzenia spraw spółki wspólnikom należało się wynagrodzenie. Brak jest zatem uzasadnienia dla żądania przez pozwaną w oparciu o art. 205 kc dotyczący prawa współwłaściciela do żądania

wynagrodzenia z tytułu zarządu rzeczą wspólną wynagrodzenia. Zarzut potrącenia wierzytelności w kwocie 19.200 zł. Sąd uznał za niezasadny.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uwzględnił roszczenie powódki w przedmiocie wypłaty zysku spółki w kwocie 72.044,68 zł. wraz z odsetkami od upływu terminu zapłaty określonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 18.04.2012r. (art. 868 kc, 481 § 1 i 2 kc, 455 kc), zaś w pozostałej części powództwo oddalił. O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 kpc, 108 § 1 kpc stosunkowo je rozdzielając przy przyjęciu, że powódka wygrała spór w 64 %.

O nieuiszczonych kosztach sądowych obejmujących opłatę od pozwu w kwocie 4.220 zł. oraz wydatki na biegłego w kwocie 2.822,82 zł. Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 90 poz. 594 z późn. zm.), stosownie do wyniku rozstrzygnięcia. Powódkę obciążył z tego tytułu kwotą 2.535,42 zł. stanowiącą 36 % tych kosztów, zaś pozwaną pozostałą kwotą 4.507,40 zł.

Apelację od tego wyroku- w całości- wniosła pozwana, zarzucając:

1/ naruszenie art. 118 kc w zw. z art. 868 § 2 kc, ewentualnie art. 118 kc wskutek ich błędnej interpretacji polegającej na przyjęciu, iż roszczenie powódki obejmujące wypłatę zysku za rok 2008 przedawniło się;

2/ błędne rozliczenie kosztów procesu, bez uwzględnienia ograniczenia powództwa przez powódkę;

3/ z ostrożności procesowej, sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez ustalenie, wbrew dokumentom źródłowym, że dochód brutto za rok 2010 wynosi 102.421,48 zł, nie zaś kwotę 70.373,71 zł.

Na tej podstawie wniosła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji uznał ją za niezasadną.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za swoje, oraz trafnie zastosował przepisy prawa materialnego.

Na wstępie wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji ma miejsce wyjątkowo (art. 381 kpc).

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego.

Pozwana nie zarzuciła naruszenia przepisów prawa procesowego przez rozpoznanie sprawy w niewłaściwym trybie, zatem Sąd Apelacyjny pominął tę kwestię koncentrując się na prawidłowości rozliczenia wspólników spółki cywilnej po rozwiązaniu spółki. Wszak wypowiedzenie udziału w spółce dwuosobowej powoduje zawsze jej rozwiązanie. Co do zasady więc wspólnicy powinni rozliczyć się w ramach podziału majątku spółki – albo dobrowolnie albo w ramach postępowania sądowego o zniesienie współwłasności majątku. Tylko wtedy, gdy wspólnicy dokonają umownego podziału i w jego ramach jeden z nich zobowiąże się do spłaty pozostałych, ci mogą wytoczyć o powództwo zapłatę umówionej kwoty.

Jednak w niniejszym postępowaniu Sąd w istocie dokonał szczegółowego rozliczenia wspólników według reguł art. 875 kc, uwzględniając wyniki postępowania dowodowego. W szczególności Sąd ustalił majątek netto spółki z uwzględnieniem istniejących i spłaconych zobowiązań na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego, czyli ustalił nadwyżkę wspólnego majątku i dzieląc ją na wspólników, zasądził przypadającą część na powódkę. Biorąc pod uwagę,

że pozwana przejęła aptekę po rozwiązaniu spółki i nadal prowadzi ją sama, zasądzona kwota stanowi w istocie należną spłatę.

Pozwana nie wykazała w apelacji, aby należna powódce kwota z tytułu dokonanego podziału majątku byłaby mniejsza od zasądzonej.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy wskazać, że prawidłowe zastosowanie prawa materialnego jest uzależnione od poczynienia prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy. Temu służy postępowanie dowodowe zgodnie z którym na podstawie art.6 k.c. i 232 k.p.c. strony zobowiązane są przedstawić sądowi rozpoznającemu sprawę dowody na poparcie swych twierdzeń.

Apelacja zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na sprzeczności ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez ustalenie, wbrew dokumentom źródłowym, że dochód brutto za rok 2010 wynosi 102.421,48 zł, nie zaś kwotę 70.373,71 zł. Zarzut ten nie może odnieść skutku, gdyż jest zbyt ogólnikowy i nie wskazuje konkretnego dokumentu, z którego ma wynikać przedmiotowa kwota. Odwołanie się w uzasadnieniu ogólnie do „ksiąg rachunkowych” też nie czyni zadość wymogowi sprecyzowania zarzutu.

Nadto zarzut ten w istocie kwestionuje opinię biegłego w zakresie wyliczenia dochodu brutto za 2010r (biegły oparł się na dokumentach źródłowych, w tym księgach rachunkowych), a w tym znaczeniu jest spóźniony, gdyż pojawił się dopiero w postępowaniu apelacyjnym. Tymczasem Sąd wyznaczył stronom termin do zgłaszania zarzutów pod rygorem ich pominięcia w dalszym toku postępowania. Strony zgłosiły zarzuty, a biegły odniósł się do nich wyjaśniając szczegółowo wszelkie wątpliwości.

Należy zatem podnieść, że Sąd I Instancji dokonał ustaleń na podstawie opinii biegłego W. W. (k. 565-577, 605-606), podatkowa księga przychodów i rozchodów za lata 2008-2010 (k. 17-20, 86-429), dowody wpłat, potwierdzenia sald (k. 431-488), PIT/B (k. 489-491), PIT-36 L (k. 517-530), częściowo na zeznaniach świadka W. R. (k. 509-510).

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (OSNwSK 2007/1/559).

Zarzut przedawnienia nie może odnieść skutku, gdyż roszczenie o wypłatę zysku za 2008 nie stało się wymagalne przed ustaniem spółki. Wszak nie podjęto uchwały zatwierdzającej zysk do podziału. Zatem zysk za lata ubiegłe powiększył majątek wspólny, który mógł zostać podzielony dopiero po wystąpieniu jednego ze wspólników (rozwiązaniu spółki).

Ponieważ zaskarżone orzeczenie odpowiada prawy, również za prawidłowe należało uznać rozliczenie kosztów postępowania.

Biorąc pod uwagę podniesione argumenty Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy w oparciu o przepis art. 98 k.p.c.